

ESEMÉNYHORIZONT

fejem fölött kihunyt csillagok fénye füstölög

És akkor láttalak utoljára. Legalábbis sokáig ezt hittem. Aztán tíz évvel később váratlanul összefutunk külföldön, egy idegen városban, ahol azelőtt nem jártam. (A sínpár kilátástalansága, hogy látszólag találkoznak, de sohasem ott, ahol egymásra várnak.) A sarki kávézó teraszán Satie szól, talán ezért is van, hogy a kelletnél tovább fürkészem a közeli könyvesbolt kirakatát, ekkor köszönsz rám. Meglepődésem tükrözi arcodat, a tiéd az enyémet, és így tovább, zuhanunk a végtelenített képbe. Tagoltságunk megfelelkezik magáról, a kelletnél tovább bámullak, mire hirtelen megszólalsz. Kiküldetésen vagyok, magyarázod, én látogatóban. És amúgy? Nem sok, de épp elég. (Közel négyezer napnyi kreatív ébrenlét, sőt, virrasztás után, miközben minden lélegzet újabb kis halál, nem sikerül egy valamirevaló mondatot.) Felnevetsz. Pedig mindent megtettem, hogy kevésnek bizonyulj (kérjük, halkítsa le közérzetét), mégis magunkba roskadok, az utcafront rám görbül, tágul a táj, akárha halszemlencsén át, és nincs már idő, se visszaút. Elbújok az eseményhorizonton túl.